

KABALA (10) sb f

k- (9), c- (1); l- (6), -ll- (4).

kaba- (7), kába- (2), kabã- (1) *BielKron* (7 : 2 : 1); -la (6), -lå (1) *BielKron* (6 : 1).

sg N kabala (7). ◇ G kabale (2). ◇ sg A kabalę [zapis : -e] a. pl A kabale (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII – XIX w.: kabala.

*U Żydów w epoce pobiblijnej ustna tradycja uznawana na równi z prawem Pięcioksiągu Mojżesza; od średniowiecza mistyczna filozofia religijna, usiłująca poprzez osobliwy wykład liter, słów i liczb Pisma św. dotrzeć do jego „ukrytego” sensu i przeniknąć tajemnice Boga i bytu, a przy pomocy amuletów i zaklęć wpływać w sposób nadprzyrodzony na losy i człowieka, i świata (z hebr. kabbala) [cabala Łac śr] (10) : Opuściwszy iego [Mojżesza] piśmo święte/ ktore im po sobie zostawił/ rzucili fie do iney dzikiey nauki niezbożney/ którą oni zową Kábála/ to iest/ nauka głófu żywego/ łłowy powiedána ieden drugiemu po łobie/ którą (powiedaią) Bog Moizeszowi ná gorze Syná obiáwił przez káraktery álbo znáki piśane/ w tajemnicy łwoiey/ czego Moizesz potym nie káždemu obiáwił/ tylko niektore łwoie tego náuczył *BielKron* 46; Drugą náukę Kabale zową Merkaná/ ktora fie rozumie o wyłokich rzeczach [...]. Tę záfię ná dwoie rozdzueláią/ Arithmáncią y Teománcią. [...] Teománcia tá lámá Bołkie táiemnice łpráwuie/ kto tę vmie/ rofkázuie czártom/ Anyołom/ żywiołom. *BielKron* 46; Iest tedy tá Kabálá nic inego iedno wielki błád/ á przewrotna y łzkodliwa nieiáka náuká/ ktora łłowá/ imioná/ známioná piśmá świętego/ ináczey wywráca niż trzebá *BielKron* 46, 46 [3 r.], 79, 462v [2 r.], Kkkk3.*

Cf [KABALISTYKA]

ZCh